Lieta Nr.A42185804
AA43 0167-07/6

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2007.gada 22.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā
tiesas sēdes priekšsēdētāja Z.Kupce,
tiesneses V.Kakste un L.Vīnkalna,

piedaloties pieteicēja *F.Ž.* pārstāvei *I.B.* un atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei Daigai Krūmiņai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties *F.Ž.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmuma Nr.19/22334 atcelšanu, sakarā ar *F.Ž.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 8.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Zemgales reģionālā iestāde no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2004.gada 30.aprīlim *F.Ž.* veica vienkāršo pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) auditu par laika posmu no 2000.gada 1.janvāra līdz 2003.gada 31.decembrim. Audita pārskatā Nr.58 konstatēts, ka *F.Ž.* 2000.gadā un 2001.gadā Latvijas Republikā ieveda 39 transportlīdzekļus no Vācijas, kurus reģistrēja Ceļu satiksmes drošības direkcijā (turpmāk – CSDD) uz sava vārda un pēc tam pārreģistrēja uz citām fiziskām un juridiskām personām, līdz ar to auditā secināts, ka transportlīdzekļi ir realizēti. Ar VID Zemgales reģionālā iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2004.gada 30.aprīļa lēmumu Nr.64 nomaksai budžetā aprēķināts PVN Ls 3710,86 apmērā. Šo lēmumu *F.Ž.* apstrīdēja VID Zemgales reģionālās iestādes direktoram.

Ar VID Zemgales reģionālās iestādes direktora vietas izpildītāja 30.aprīļa lēmumu atstāts negrozīts VID Zemgales reģionālā iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2004.gada 30.aprīļa lēmums Nr.64. Minēto lēmumu *F.Ž.* apstrīdēja VID ģenerāldirektoram.

Ar VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmumu Nr.19/22334 atstāts negrozīts VID Zemgales reģionālās iestādes direktora vietas izpildītāja 30.aprīļa lēmums. Lēmumā norādīts:

[1.1] *F.Ž.* pārbaudāmajā periodā ir veicis sistemātisku darbību par atlīdzību, realizējot no Vācijas ievestas automašīnas, bet nav reģistrējies kā ar PVN apliekama persona, tādējādi nav ievērojis likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta nosacījumus;

[1.2] VID Zemgales reģionālās iestādes 2004.gada 31.marta lēmums par nodokļu audita veikšanu *F.Ž.* nosūtīts 2004.gada 2.aprīlī ierakstītā pasta sūtījumā un izsniegts adresāta nepilngadīgajam dēlam. Paziņojumu par audita termiņa pagarinājumu *F.Ž.* personīgi saņēma 2004.gada 30.aprīlī, t.i., dienā, kad pieņemts lēmums par audita rezultātiem. Minētais *F.Ž.* nav liedzis iesniegt pierādījumus pārsūdzības procesā;

[1.3] tā kā *F.Ž.* pārbaudes veikšanai neiesniedza ieņēmumus un izdevumus apliecinošus dokumentus, VID Zemgales reģionālajai iestādei bija pamats noteikt nodokļu maksājumu apmēru uz aprēķinu pamata pēc tās rīcībā esošajām ziņām. Nav pamata apšaubīt pārbaudē noteiktās transportlīdzekļu realizācijas cenas, jo *F.Ž.* tās nav apstrīdējis;

[1.4] Ceļu satiksmes likuma izpratnē par audita pārskata 6.pielikumā norādīto transportlīdzekļu īpašnieku ir uzskatāms *F.Ž.*. Savukārt likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" izpratnē *F.Ž.* darbojies kā starpnieks saskaņā ar pilnvarojuma līgumiem, kas noslēgti ar *V.K.*, *K.P.*, *M.B.* un *Ē.U.*

[2] 2004.gada 23.septembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *F.Ž.* pieteikums, kurā lūgts atcelt VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmumu Nr.19/22334. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Pieteicējam netika paziņots par audita uzsākšanu, kā arī netika paskaidrots, kādi dokumenti pieteicējam ir jāiesniedz, tādējādi VID Zemgales reģionālā iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2004.gada 30.aprīļa lēmums Nr.64 pieņemts, pārkāpjot Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 61.pantā, 62.panta pirmajā daļā paredzētās tiesības, kā arī procesuālā taisnīguma principu.

[2.2] Atbildētājs nepamatoti pieņēmis, ka pieteicējs ir bijis to 10 automašīnu īpašnieks, par kuru realizāciju pieteicējam noteikts PVN, un ka, pārdodot tās, pieteicējs veicis saimniecisko darbību likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta 1.[1]punkta izpratnē. Patiesībā, iegādājoties automašīnas, pieteicējs darbojies uz mutisku pilnvarojumu pamata. Minētais bijis par iemeslu tam, ka pirkuma dokumenti Vācijā un muitas dokumenti tika formēti uz pieteicēja vārda, līdz ar ko arī CSDD automašīnas sākotnēji tikušas reģistrētas uz pieteicēja vārda.

[2.3] Tā kā automašīnu pārdošana nav pieteicēja veiktais apliekamais darījums un neviens no pieteicēja pilnvarotājiem nav reģistrēts PVN maksātāju reģistrā, neviens no 10 audita pārskatā minētiem automašīnu pārdošanas darījumiem nebija apliekams ar PVN.

[2.4] Apstrīdētais lēmums balstīts uz pretrunīgiem konstatējumiem: no vienas puses pieteicējs tiek uzskatīts par automašīnu īpašnieku, kas, pārdodot sev piederošo preci, veicis ar PVN apliekamos darījumus; no otras puses – nekļūstot par automašīnu īpašnieku, pieteicējs kā starpniecības aģents ir piedalījies automašīnu realizācijā Latvijā, tāpēc ir uzskatāms par preces piegādātāju.

[2.5] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestajā daļā paredzēto tiesību normu piemērošana audita laikā attiecībā uz 2001.gada aprīli-decembri ir nepamatota, jo šīs tiesību normas stājās spēkā tikai 2003.gada 1.jūlijā.

[3] 2004.gada 11.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemti VID rakstveida paskaidrojumi par *F.Ž.* pieteikumu, kuros VID pieteikumu neatzīst. Papildus pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem paskaidrojumos norādīts turpmāk minētais.

[3.1] VID lēmums par audita uzsākšanu pieteicējam nosūtīts likumā noteiktā kārtībā – 2004.gada 2.aprīlī ar ierakstītu pasta sūtījumu. Pieteicējam nav bijusi liegta iespēja iepazīties ar lietu un iesniegt pierādījumus.

[3.2] Iestāde ievērojusi APL 59.panta noteikumus par informācijas iegūšanu un pārbaudes veikšanu lietā.

[3.3] Veicot nodokļu auditu 2004.gada aprīlī, VID saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestās daļas 3., 4. un 10.punktu (redakcijā, kas spēkā no 2003.gada 1.jūlija) uz aprēķinu pamata noteica pieteicējam maksājamo nodokļu apmēru.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 8.jūnija spriedumu noraidīts *F.Ž.* pieteikums par VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmuma Nr.19/22334 atcelšanu. Spriedumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Nav pamata apmierināt atbildētāja pārstāves tiesas sēdē izteikto lūgumu pieaicināt kā lieciniekus *V.K.*, *K.P.*, *M.B.* un *Ē.U.*, jo nav strīda par lietā esošo minēto personu paskaidrojumu un pilnvarojuma līgumu ticamību.

[4.2] Lielais ievesto un realizēto automašīnu skaits, kā arī pieteicēja darbību ilgstošais un sistemātiskais raksturs liecina par to, ka pieteicējs 2000.-2001.gadā ir veicis saimniecisko darbību likuma „Par uzņēmējdarbību" 1. panta pirmās daļas izpratnē. Turklāt šīm darbībām ir bijis ekonomisks raksturs.

[4.3] Tā kā ievestās automašīnas sākotnēji CSDD tika reģistrētas uz pieteicēja vārda, bet pēc to realizācijas uz jauno īpašnieku vārda, atbildētājs pamatoti secinājis, ka atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 2.punktam ir notikusi preču piegāde – darījums, kas izpaužas kā īpašuma tiesību uz lietu nodošana citai personai, lai tā varētu rīkoties ar lietu (īpašumu).

[4.4] Pieteikumā norādīto argumentu, ka pieteicējs, veicot automašīnu ievešanu, atmuitošanu un reģistrāciju CSDD, ir darbojies tikai kā pilnvarnieks [2.2], tiesa vērtē kritiski, jo pat pirms automašīnu pārdošanas norādītās četras personas automašīnas nav reģistrējušas CSDD uz sava vārda, lai vienkāršotu formalitātes. Turklāt arī pilnvarojuma gadījumā pieteicējam bija pienākums nomaksāt PVN par ienākumiem, kas gūti no automašīnu realizācijas, savukārt pilnvaras devējam jāatzīst pilnvarnieka rīcība sev par saistošu.

[4.5] Tā kā pieteicējs likumā noteiktajā termiņā nav reģistrējies VID kā apliekamā persona, bet ir veicis ar PVN apliekamus darījumus 2000.gadā par Ls 27 416,45 un 2001.gadā par Ls 37 659,67, VID pamatoti uz aprēķinu pamata saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestās daļas 3., 4. un 10. punktu ir noteicis PVN.

[4.6] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestajā daļā paredzēto tiesību normu piemērošana attiecībā uz 2001.gada aprīli-decembri ir pamatota, jo, kaut arī šīs tiesību normas stājās spēkā tikai 2003.gada 1.jūlijā, tomēr gan sākotnējais pārvaldes akts – audita pārskats, gan pārsūdzētais lēmums izdoti pēc 2003.gada 1.jūlija.

[4.7] VID ģenerāldirektora lēmuma pamatā esošie konstatējumi nav pretrunīgi – pieteicējs bijis automašīnu īpašnieks un, pārdodot viņam piederošo preci, pats veicis ar PVN apliekamos darījumus, kļūstot par automašīnu īpašnieku, piedalījies kā starpniecības aģents šo automašīnu realizācijā Latvijā, tādēļ uzskatāms par preces piegādātāju.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 8.jūnija spriedumu *F.Ž.* iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūgts atcelt VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmumu Nr.19/22334, kā arī uzlikt pienākumu atbildētājam atmaksāt pieteicējam valsts budžetā samaksāto PVN Ls 3710,86 apmērā. Apelācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[5.1] Pieteicējs neapstrīd, ka 2001.gada aprīlī – septembrī bija ar PVN apliekama persona, ka šai laikā Vācijā iegādājās 10 vieglās automašīnas un atveda tās uz Latviju, taču bija tikai automašīnu turētājs Civillikuma 876.panta otrās daļas izpratnē, nevis īpašnieks. Tāpēc automašīnu realizācija Latvijā, ko veica pieteicēja pilnvarotāji, nav uzskatāma par pieteicēja veiktajiem ar PVN apliekamajiem darījumiem. Pieteicējs nav saņēmis naudu no audita pārskata 6.pielikumā minētām personām.

[5.2] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka Satiksmes ministrijas 2000.gada 5.decembra noteikumu Nr.25 „Transportlīdzekļu reģistrācijas noteikumi" (turpmāk – Transportlīdzekļu reģistrācijas noteikumi) 44.2.punkts nedeva iespēju reģistrēt no ārzemēm ievestās automašīnas uzreiz uz īstā īpašnieka vārda.

[5.3] Tiesa spriedumā nav norādījusi, vai tā pilnvarojuma līgumus ar *V.K.*, *K.P.*, *M.B.* un *Ē.U.* un šo personu paskaidrojumus kā pierādījumus lietā noraida, vai arī piešķir tiem ticamību, tādējādi pārkāpjot APL 251.panta piektās daļas 1.punkta prasības.

[5.4] Attiecībā uz vienu un to pašu automašīnu pieteicējs nevar būt vienlaikus tās īpašnieks un citas personas – īpašnieka – vietnieks (starpniecības aģents).

[5.5] VID amatpersonas pārkāpušas lēmuma izdošanas procedūru – pieteicējs nav saņēmis lēmumu par audita uzsākšanu. APL 62.panta pirmajā daļā iestādei noteiktais pienākums noskaidrot un izvērtēt adresāta viedokli un argumentus nevar tikt aprobežots tikai ar viena paziņojuma nosūtīšanu, nepārliecinoties par tā izsniegšanu adresātam.

[6] 2005.gada 22.jūlijā Administratīvajā apgabaltiesā saņemti VID paskaidrojumi par *F.Ž.* apelācijas sūdzību, kurā lūgs noraidīt apelācijas sūdzību un norādīts turpmāk minētais.

[6.1] VID bija tiesības uz aprēķinu pamata noteikt nodokļu maksājumu apmēru, izmantojot netiešās aprēķinu metodes.

[6.2] Ceļu satiksmes likuma izpratnē pieteicējs ir audita pārskatā minēto transportlīdzekļu īpašnieks. Automašīnu iegādes dokumentos un fiziskās personas muitas deklarācijās ir norādīts, ka pieteicējs automašīnas iegādājies un ievedis Latvijas Republikā savām vajadzībām.

[6.3] Ne lēmums par audita uzsākšanu, ne lēmums par tā termiņa pagarināšanu nav administratīvie akti. Tomēr tiesa pamatoti atsaukusies uz APL 70.pantu, piemērojot to pēc analoģijas.

[7] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāve apelācijas sūdzību un pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz tajos norādītajiem argumentiem.

Atbildētāja pārstāve pieteicēja pieteikumu un apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi lietas materiālus to savstarpējā kopsakarā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums noraidāms.

[9] Saskaņā ar APL 302.pantu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās. Apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kuri izskatīti pirmās instances tiesā.

Pieteicējs lūdz atcelt VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmumu Nr.19/22334, ar kuru atstāts negrozīts VID Zemgales reģionālās iestādes direktora 2004.gada 16.jūlija lēmums Nr.01-10.02/167 par papildu nomaksai budžetā aprēķināto PVN Ls 3710,86.

[10] Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 1.punktu prece ir jebkura lieta (īpašums), kuru īpašnieks maina pret atlīdzību, ja šajā likumā nav noteikts citādi. Šā panta 2.punkts paredz, ka preču piegāde ir darījums, kas izpaužas kā īpašuma tiesību uz lietu nodošana citai personai, lai tā varētu rīkoties ar lietu (īpašumu) (..).

Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 6.punktu saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska darbība par atlīdzību, kas nav darba devēja izmaksāta darba samaksa vai cita atlīdzība darba ņēmējam, no kuras aprēķināmas valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas un iedzīvotāju ienākuma nodoklis.

Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta otrās daļas 1.punktu preču piegāde ir ar nodokli apliekams darījums.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta trešajā daļā noteikts, ja fizisko (..) personu (..) ar nodokli apliekamo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā sasniegusi vai pārsniegusi 10 000 latu, tām ne vēlāk kā mēneša laikā pēc šīs summas sasniegšanas vai pārsniegšanas ir jāreģistrējas VID kā apliekamām personām.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 5.panta pirmā daļa paredz, ka nodokļa likmi 18 procentu apmērā nosaka no darījuma apliekamās vērtības, ja šajā likumā nav noteikts citādi.

No minētajām tiesību normām secināms, ka ar PVN likmi 18 procentu apmērā ir apliekams preču piegādes darījums. Turklāt, ja fizisko personu veiktā preču piegāžu vērtība iepriekšējos 12 mēnešu laikā sasniegusi vai pārsniegusi 10 000 latu, tām ne vēlāk kā mēneša laikā pēc šīs summas sasniegšanas vai pārsniegšanas ir jāreģistrējas VID kā apliekamām personām.

[11] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2000.-2001.gadā ievedis Latvijā 39 automašīnas (*lietas 23.lapa*), kuras sākotnēji reģistrētas CSDD uz pieteicēja vārda, bet pēc to pārdošanas – uz jauno īpašnieku vārda. Nav strīda, ka laikā no 2001.gada aprīļa līdz septembrim pieteicējs ieveda valstī 10 automašīnas, kuru vērtība pārsniedza Ls 10 000, un nav

strīda par to, ka pieteicējs nebija reģistrējies VID kā ar PVN apliekama persona.

Lietā pastāv strīds par to, vai pieteicējs ir veicis ar PVN apliekamus darījumus, kā arī par to, vai VID ir pamatoti aprēķinājis pieteicējam noteikto PVN summu.

Pieteicējs uzskata, ka viņš nav veicis ar PVN apliekamus darījumus, jo nav bijis 2001.gada aprīlī – septembrī ievesto automašīnu īpašnieks, bet saskaņā ar pilnvarojumu ievedis automašīnas citu personu uzdevumā, šīs personas arī bija šo automašīnu īpašnieces. Pieteicējs apelācijas sūdzībā neapstrīd, ka 2001.gada aprīlī-septembrī bija ar PVN apliekama persona (*lietas 215.lapa*).

Savukārt VID uzskata, ka tieši pieteicējs bija minēto automašīnu īpašnieks, jo šīs automašīnas kā savas ieveda valstī, reģistrēja CSDD un pārdeva, tāpēc pieteicējam bija pienākums reģistrēties VID kā apliekamai personai un maksāt PVN.

[12] Izvērtējot pieteicēja argumentu, ka 2001.gada aprīlī – septembrī ievestās automašīnas nebija pieteicēja, bet gan citu personu – pilnvardevēju īpašums, Administratīvā apgabaltiesa atzīst to par nepamatotu.

[12.1] Kā redzams no pieteicēja iesniegtajām fiziskas personas muitas deklarācijām un Galvenajā muitas pārvaldē izsniegtajām Latvijas Republikā ievestā auto-moto transporta līdzekļa reģistrēšanas apliecībām (*lietas 102.-119.lapa*), pats pieteicējs ir norādījis, ka, iebraucot no Vācijas, ieved minētās automašīnas savām vajadzībām un saņēmis šo automašīnu reģistrācijas apliecības. Šīs pašas automašīnas pieteicējs kā savas reģistrējis arī CSDD un arī noņēmis no CSDD uzskaites atsavināšanai kā savas, pie tam pieteikumā ar savu parakstu apliecinājis uzrādīto datu patiesumu (*lietas 120., 128., 136., 144., 152., 160., 168., 176., 184.lapa*). Tātad, gan ievedot automašīnas valstī, gan reģistrējot tās CSDD, pieteicējs ar savu parakstu apliecinājis, ka šīs automašīnas pieder viņam.

[12.2] Pieteicējs pieteikumam pievienojis *V.K.*, *K.P.*, *M.B.* un *Ē.U.* 2004.gada jūnija paskaidrojumus (*lietas 37.-40.lapa*), kuros minētās personas norāda, ka pilnvarojušas pieteicēju pirkt viņiem automašīnas un vēlāk tās pārdot. Tāpat pieteikumam pievienoti starp pieteicēju un minētajām personām 2004.gada 23.un 24.jūlijā noslēgti identiska satura pilnvarojuma līgumi (*lietas 51.-54.lapa*). Šos pieteicēja iesniegtos paskaidrojumus un līgumus tiesa vērtē kritiski, jo tie, pirmkārt, ir pretrunā ar [12.1] minētajiem paša pieteicēja noformētajiem sākotnējiem dokumentiem un, otrkārt, tie sastādīti 2004.gadā jau pēc tam, kad pieteicējam pabeigts nodokļu audits un pieņemts lēmums par audita

rezultātiem. Līdz ar to apgabaltiesa atzīst, ka nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja valstī ievestās automašīnas piederēja citām personām.

[12.3] Apgabaltiesa piekrīt pieteicēja norādei [5.2], ka atbilstoši Transportlīdzekļu reģistrācijas noteikumiem no ārzemēm ievestu transportlīdzekli CSDD var reģistrēt uz tās personas vārda, kas šo transportlīdzekli ievedusi – kas minēta ārvalstī vai muitas zonā izdotā īpašuma tiesības apliecinošā dokumentā. Taču tas neliedz vēlāk transportlīdzekli pārreģistrēt uz tā patiesā īpašnieka vārda. Konkrētajā gadījumā tas nav darīts – strīdus automašīnas nekad nav bijušas reģistrētas CSDD uz *V.K.*, *K.P.*, *M.B.* un *Ē.U.* vārda. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka šīs personas, nevis pieteicējs bija strīdus automašīnu īpašnieki.

[13] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestajā daļā (*redakcija, kas stājās spēkā no 2003.gada 1.jūlija*) noteikts, ka, veicot nodokļu revīziju (auditu), nodokļu administrācijai ir tiesības uz aprēķinu pamata noteikt nodokļu maksājumu apmēru atbilstoši nodokļu maksātāja īpašumā esošās mantas vai kapitāla vērtības pieaugumam vai nodokļu administrācijas rīcībā esošajām ziņām, ja ir konstatēta vismaz viena no šādām pazīmēm:

1) persona veic vai ir veikusi ar nodokļiem apliekamas darbības vai gūst ienākumus no īpašuma, bet nav reģistrējusies kā nodokļu maksātājs (23.panta sestās daļās 3.punkts);

2) nodokļu maksātājs nav iesniedzis normatīvajos aktos paredzētās deklarācijas, pārskatus vai nodokļu aprēķinus (23.panta sestās daļās 4.punkts);

3) nodokļu maksātāja rīcībā ir vai ir bijuši izejmateriāli, preces, vērtspapīri, naudas līdzekļi un citas lietas, kuru daudzums un veids liecina par iespējamo nodarbošanos ar saimniecisko darbību tādos apmēros un veidā, kas neatbilst nodokļu administrācijai iesniegtajām ziņām (23.panta sestās daļās 10.punkts).

Administratīvās apgabaltiesa secina, ka no lietā noskaidrotajiem apstākļiem ir pamats secināt, ka pieteicējs ir veicis ar nodokli apliekamas darbības, proti, saimniecisko darbību – preču piegādi (automašīnu tirdzniecību), nav reģistrējies VID kā nodokļu maksātājs, nav veicis grāmatvedības uzskaiti, nav sniedzis VID normatīvajos aktos noteiktos pārskatus, deklarācijas, kā arī nav veicis nodokļu aprēķinu. Līdz ar to atzīstams, ka VID bija tiesības uz aprēķinu pamata noteikt nodokļu maksājumu apmēru.

[14] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta ceturtā daļa noteic, ka preču piegādes (..) darījumos ar nodokli apliekamā vērtība ir piegādāto preču (..) tirgus vērtība naudas izteiksmē bez PVN. Panta

piektā daļa noteic, ka preču piegādes vērtībā ietilpst arī visi papildu maksājumi (tai skaitā par starpniecību, apdrošināšanu, iepakošanu, transportēšanu), kā arī muitas nodoklis, dabas resursu nodoklis, akcīzes nodoklis un citi nodokļi un nodevas, ja to paredz konkrētie normatīvie akti, izņemot PVN.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta divpadsmitā daļa noteic, ka citām apliekamām personām samaksātās nodokļa summas, kas saskaņā ar šo pantu nav atskaitāmas no budžetā maksājamā nodokļa kā priekšnodoklis, ieskaitāmas preču piegādes vai sniegto pakalpojumu pašizmaksā.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka VID apliekamo darījumu vērtību aprēķinājis:

1) izmantojot pretpārbaužu rezultātā saņemto fizisko un juridisko personu, kuras iegādājušas automašīnas no *F.Ž.* automašīnas, sniegtās ziņas par automašīnu iegādes vērtību;

2) tām automašīnām, kurām pircēji nav norādījuši iegādes vērtību, par automašīnas realizācijas vērtību uzskatot automašīnas pašizmaksu (informācija no auto moto apliecībām: ievesto automašīnu iegādes vērtība latos, pieskaitot transporta izdevumus, akcīzes nodokli un PVN).

Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 15.panta trešo daļu VId apēķinājis pieteicējam budžetā maksājamo PVN 18% apmērā (LS 3710,86) bez tiesībām uz priekšnodokļa atskaitījumu par darījumiem periodā no 2001.gada 1.aprīļa līdz 2001.gada 31.decembrim par kopējo summu Ls 20 615,83. Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs nav iebildis pret VID aprēķināto nodokļa summas pareizību.

[15] Par nepamatotu apgabaltiesa atzīst pieteicēja argumentu [5.5], ka viņam VID amatpersonas nav paziņojušas par audita uzsākšanu un nav uzklausījušas pieteicēja viedokli. Kā redzams no lietas materiāliem, VID Zemgales reģionālās iestādes direktors 2004.gada 31.martā pieņēmis lēmumu Nr.01-10.25/133 par audita veikšanu pieteicējam (*lietas 74.lapa*), kas pieteicējam ar pavadvēstuli (*lietas 73.lapa*) nosūtīts ierakstītā pasta sūtījumā 2004.gada 2.aprīlī (*lietas 75.lapa*). No Bauskas pasta 2004.gada 13.maija informācijas (*lietas 142.lapa*) redzams, ka minētā vēstule izsniegta pieteicēja ģimenes loceklim – dēlam 2004.gada 3.aprīlī.

No minētā secināms, ka VID pieteicējam par audita uzsākšanu paziņojis likumā noteiktā kārtībā, līdz ar to pieteicējam bija iespēja iesniegt VID amatpersonām savus argumentus un pierādījumus.

[14] Pamatojoties uz [10]–[15] secināto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka VID ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta

lēmums Nr.19/22334 par pieteicējam papildu nomaksai budžetā noteikto PVN Ls 3710,86 ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai.

[15] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums šajā lietā ir tiesisks un pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt *F.Ž.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2004.gada 23.augusta lēmuma Nr.19/22334 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja Z.Kupce

Tiesneses L.Vīnkalna

V.Kakste